

Liljens søsterskab

År 33 - 1512

## **Kolofon:**

Liljens søsterskab er 3. bind i trilogien Platons Akademi.  
De 3 bind er en fortløbende og sammenhængende fortælling.  
Bogen er en roman i genren historisk drama og magisk realisme.

Den er skrevet på dansk af forfatter Dorte Lis Lindgaard-Thomsen

1. udgave. 1. oplag  
isbn: 978-87-995726-8-7  
484 sider

Udgivelsesår: 2023

Forlag: Forlaget Livskraft  
Bråddenhøjvej 16, Hvorslev  
8860 Ulstrup  
[www.forlaget-livskraft.dk](http://www.forlaget-livskraft.dk)  
[www.dorte-l-lindgaard-thomsen.dk](http://www.dorte-l-lindgaard-thomsen.dk)

Trykkeri: Nørhaven A/S Viborg

Ophavsret i henhold til gældende lovgivning tilhører forfatteren.  
Kopiering er ikke tilladt uden forfatterens eller forlagets tilladelse.  
Udlån kun tilladt på offentlige biblioteker.  
Al overtrædelse vil medføre erstatningskrav.

Trilogien Platons Akademi består af tre bind:

Når lyset fødes igen, udgivet 2017  
En gang på vejen, altid på vejen, udgivet 2019  
Liljens søsterskab, udgivet 2023

Forfatteren har desuden udgivet:  
Den kloge kones husapotek, 2016  
Mad med Livskraft, 2012  
Kunst med Livskraft, 2014

## Resumé af bog 2. En gang på vejen, altid på vejen

For referat af Bog 1: Når lyset fødes igen, se i bind 2: En gang på vejen, altid på vejen.

**Fra 1481 og frem:** Efter henrettelsen af Greven af Schweinbehrin forsvinder hans søn Fritz med den 7. tekst, sin fars sorte krystalkugle og en samling tekster, han beskriver som Mørkets Bog. Christian og Rafael snydes til at tro, at de fanger ham, men Fritz undslipper, og de næste tre år er Christian på en formålsløs jagt efter Fritz i et tilsyneladende magisk skabt tomrum i tiden.

Ved Grevens død forsvinder hans husholderske Gerda, der i virkeligheden er den danske konges spion, med en række mystiske skrifter, som greven har gemt og lavet afskrifter af. Hun kastes ud på en rejse gennem tiden og gemmer en kopi der til fremtidens mennesker. Efter tidsrejsen lander hun tre år senere for fødderne af Christian, der får sin ven Thomas til at transportere hende til Avignon, hvor hun ønsker at bo hos Søsterskabets leder, Marianna. Thomas er tidligere korsridder, tilknyttet Johanitterne i Manosque, hvor Christian sammen med Rafael gør holdt på hjemvejen for at få esoterisk undervisning. Her får Christian et af de syv hellige sværd, som tilhører de oprindelige syv menneskegrupper.

Angelo og Cassandra er elskende. På vejen hjem til Firenze følges de på afstand af Fritz, der er på vej til Vallombrosa, hvor Heinz' to døtre opholder sig i det skjulte hus i skoven. Der har de boet, siden de i 1478 selv rejste ud for at finde deres forsvundne far. De snyder Fritz og får adgang til den syvende tekst, men omstændighederne tvinger dem til at blive boende. Deres far Heinz er fange på klostret.

**Fra 1478 og frem:** Efter attentatet er de allerede fundne tekster blevet gemt væk for at beskytte dem. Abbeden, kardinal Rucellai får via Heinz et specielt brev i sin besiddelse. Et brev Heinz skulle have leveret til biskop Salviati i Pisa. Rucellai bytter det i 1484 for Mediciernes hjælp til at blive pave. Lorenzo får brevet i hånden. Det viser sig at afsløre mørkets sande natur, men Lorenzo holder det hemmeligt. Rucellai bliver dog aldrig pave. Lorenzo har sin egen mand kørt i stilling. De ønsker at slippe af med Sixtus IV, der sammen med sin nevø Riario og hele Pazzi-slængen stod bag attentatet på Medici-brødrene den 26. april 1478. Sixtus er en af Grevens mange venner. Han sender sin nevø, Ucello, til Firenze, hvor han myrder en præst og overtager hans identitet. En præst, der er Clarice Orsinis bedste støtte i al hendes sorg over at være gift med Lorenzo Il Magnifico. Ucellos position giver ham unik adgang til at smede rænker og sprede ondskab. Han og Fritz kender hinanden. De samarbejdede også med Købmanden fra Arezzo, hvis børn blev udsat for nedværdigende overgreb, fattigdom og sult. Børn, der blev reddet, efter at Købmanden blev indfanget og henrettet. Anna, hans unge hustru, hvis flugt og redning forårsagede Købmandens tilfangetagelse, bor på Medicipaladset i et smukt rosenværelse. I Firenze bliver hun en del af Liljens Søsterskab under Cassandras beskyttelse og undervisning.

**1484 og frem:** Pigerne fra Arezzo begynder at få undervisning. Guido skal være munk i Vallombrosa, og Giovanni tager ham med dertil i begyndelsen af 1485.

Den ældre broder Alphonso er i Rom, hvor han er gået i banklære. Desværre er Severina blevet gravid. Det opdages, efter hendes skæbnesvangre møde med Ucelleo i paladsets kældre, hvor hun myder ham med kniv. Cassandra beslutter at foretage fosterfordrivelse på trods af, at det går imod tidens normer.

Hun er selv blevet gravid, men holder det hemmeligt. Under udførelsen af aborten, overskrider hun en grænse og ser dybt i Severinas sind. Gennem Severinas underbevidsthed, ser Cassandra, at Guido holdes som fange i et mørkt, ondt ritual.

Cassandra har også fået kontakt til de to søstre Hilda og Lisa.

Christian, der er hjemme i Firenze, får tegn til, at han skal give Gerdas tekster til Lorenzo. Det er tid til at fortælle en ny historie om livet.

På Vallombrosa bliver Giovanni overfaldet. Lucia bliver urolig.

Det hele fører til en magisk vellykket redningsaktion.

I mellemtiden har Marianna, der er leder af søsterskabet syd for Avignon, sendt sine døtre og Sabina til Firenze. Officielt for at hjælpe, uofficielt for at spionere.

For i forbindelse med et ritual i august 1484, hvor Cassandra rejser med sit astral-legeme for at lede ceremonien, dør Carina, hendes mor. Med til ritualet, der fysisk finder sted i Søstrenes grotter ved Abbediet saint Ruf, syd for Avignon, er Gerda, Thomas, Sabina, Marianna og hendes tre døtre. Mod moderens vilje og hensigt viser ritualet sig at føre til Sixtus IV's død. Carina går frivilligt over for at sikre, at hans sjæl ikke flager tilbage. Marianna er rasende.

Ucelleo hjemsøger Severina.

Før og under konklaven i Rom, får Angelo og Sicca tilsyneladende has på Fritz under Castel Sankt Angelo, men ondskabens essens er bedrag. Rucellai myrdes af Marcello, hans egen nevø, der søger hævn. Riario bliver smidt ud af Rom.

Fortællingen om fjenderne og heltene viser sig imidlertid at stikke dybere til en beretning, der går langt tilbage i tiden.

**Fra år 44 og frem:** I Florentia dukker en mor og hendes datter op efter en lang rejse fra Jerusalem. Med sig har de koderne til fremtidens balance og helhed.

**Fra 1485 og frem:** I 1485 bliver Guido, de to søstre, deres far og de hellige tekster reddet ud af Vallombrosa-klostret. Her får gruppen tilsyneladende has på deres fjende. De redder den syvende tekst og vender tilbage til byen. Giovanni fik plejet sine sår af søstrene i den usynlige hytte. Han vender også sikkert hjem.

Gruppen er lettede. Missionen er lykkedes.

Der er imidlertid ikke noget mere farligt end at tro sig sikker. Fritz er undsluppet, og han viser sit ansigt i Rom. Hvad værre er, så bor fjenden blandt dem selv.

I *Liljens Søsterskab* bliver de dybere forståelser og sammenhænge synlige. Gennem tid og rum. Rigtig god fornøjelse!

## Historisk baggrund og min inspiration til fortællingen

**I 1487 blev bogen Maleus Malefico** - kendt som heksehammeren - trykt med pавens bulle fra 1484, hvori Innocens den 8. giver tyske munke samt alle andre præster og munke beføjelse til at bekæmpe hekse og trolddomskunst med alle midler, de selv må finde anvendelige. Bullen var foranlediget af et udbrud - som var det en sygdom - af hekseaktivitet i Rhin-dalen. En slags blanko-check - i moderne sprog - til at gøre, som de ville. Bogen, der er skrevet af en munk ved navn Kramer, kom altså officielt først 2-3 år efter bullen, der ofte er blevet misforstået som en pavelig godkendelse, men det var - som så meget andet i menneskets historie - en søgt forbindelse. Kramer skrev bogen i arrigskab over, at den øvrige gejstlighed i Rhin-området ikke ville følge pавens blanco-check eller Kramers anvisninger. Spørgsmålet er, om Kramer så spøgelse, og de andre så klart.

Bogen giver blandt andet anvisninger til, hvordan man kan afsløre hekse, troldmænd og dæmoner. Det er i en tid, hvor mistroen mod de andre – og især kloge kvinder og mænd - bliver større og større. Det kulminerer i det, vi - i eftertiden - kalder for hekseafbrændingernes tid. Før dette skete, gik mange helt almindelige mennesker til kloge koner og mænd for at få hjælp til kroppens små som store lidelser – magien var levende, noget var sandt og andet var overtro baseret på frygt – nøjagtig som i fortolkningen af Guds Ord. Bålet var dog anvendt længe inden som henrettelsesmetode.

**9. april 1492 døde Lorenzo il Magnifico i en alder af kun 43 år** – historiske kilder siger, det skyldtes gift, men indenfor de to første år efter hans liv sluttede, døde også de filosoffer, han havde samlet omkring sig, samt andre af hans forbundsfæller.

I historiske kilder fortælles det, at hans livlæge, der hed Leoni til efternavn, flygtede i skam over sin mislykkede indsats for at redde Lorenzos liv. Det blev noteret dengang, at lægen begik selvmord ved at styrte sig i en brønd. I historiebøgerne står Leoni anført som en mand. Jeg tager i trilogien den historiske frihed at lade kvinden Cassandra Leoni være Lorenzos læge – og i øvrigt lade fortællingen være en ganske anden, baseret på min fantasi og forestilling.

Det pudsige er, at jeg havde valgt karakterens navn og rolle, før jeg fandt navnet på Lorenzos læge i en støvet historiebog. Hvad skete der egentlig dengang? Og hvad er en forfatters hjerne i stand til at fange ind? Hvor var kvinderne henne i renæssancen?

I Firenzes nøje, næsten nidkære, optegnelser af virksomheder, skatter og indbygges ejendele gennem årene, fremgår det, at over 1/3 af alle virksomheder i 1470 var ejet af kvinder. Enker havde magt til at gøre som de ville, og selvom gruppen om Lorenzo i historiske kilder næsten kun består af mænd, så er jeg ret sikker på, at kvinder havde mere magt og indflydelse end kilderne lader os tro. De snubler nemlig i sig selv. Kilderne. Mellem linjerne hører vi pludselig om den ene og den anden spændende kvinde, men selv blandt almindelige mennesker, var der flere selvbestemmende, end man skulle tro.

Noget mere end antyder, at kvinder i senere tider blev skrevet ud af den traditionelle historieskrivning, der nærmest altid har haft mest fokus på dem, der besad den politiske og kirkelige magt. Men hvad ved jeg.

I vore tider kunne vi jo ikke finde på at kræve, at man med ét skal bruge andre ord i gamle bøger, fordi de ikke længere er tidssvarende, eller er krænkende i moderne ører.

Åh, vent. Jo, det er jo præcist det, vi gør. Ændrer fortidens minder, værker og holder kun fokus på det, vi ønsker at se, fordi det andet er for ubehageligt. For os.

Dermed stjæler vi det ærlige billede af fortiden, som den var. Vore rødder og udviklingsvejens sammenhæng glemmes over tid.

Nu er nærværende romantrilogi heldigvis ikke historisk korrekt. Det behøver den ikke at være, fordi det er en fantasifuld fortælling, der udelukkende er opstået i forfatterens sind.

Det var ellers hensigten, at de historiske rammer og konteksten i den skulle være så rigtige som muligt, men frustrationerne var store, enorme endda, da undertegnede forfatter opdagede, allerede i de tidligste faser af researchen, at de forskellige historiske fremstillinger ikke var konforme.

Historikerne i de følgende århundreder efter renæssancen var ganske enkelt ikke enige. Jo, nogle datoer passede. Datoen for attentatet i 1478 – medmindre man går til Firenzes egen kalender, for de var måneder ved side af. Fødsels- og dødsdage er nogenlunde rigtige. Men - enhver historiker, der har skrevet ”faktuelt” om renæssancen og dens mennesker, har lagt deres egen fortolkning ind over – og for nogle mere end andre er deres fremstilling en spejling af deres egne overbevisninger.

Da kvinder var uinteressante, medmindre de havde haft en reel historisk indflydelse på politiske eller kunstneriske strømninger, var fokus mest på mænd. Jeg er ikke engang sikker på, det var af ond vilje, at kvinder blev skrevet ud. Det var ganske enkelt ikke interessant at skrive om det ”svage” køn.

Senere i min research fandt jeg de oprindelige kilder. De breve, de skrev til hinanden i et overraskende moderne sprog. De poetiske og litterære værker, der blev skabt. Jeg søgte i værker om renæssancens tøj, kogebøger, vejr, arkitektur, kultur og demografi, herunder optegnelser om pestårene, og antallet af gifte, døde, fødte og meget mere.

Størst var min glæde, da jeg fandt en engelsk oversættelse af en egentlig kedelig opgørelse af Lorenzo il Magnifico's bo – paladset på Via Larga - efter hans død i 1492. Se, det var interessant. Paladset var overraskende tomt. En del værdier var der da stadig, som børnenes tøj, våbnene under senge og i skabe. Der var en enhjørnings horn, men forbavsende få cameer, som ellers var noget af det, han havde brugt rigtig mange penge på at samle ifølge skatteopgørelserne. Derudover fandt jeg dette på listen: *Den gale kvindes værelse, jernbur med tremmer og lås, seng, bord, opbevaringskiste med tøj og sko samt sengeklæder.*

Det tændte min fantasi. Hvem var den gale kvinde? I romanen her finder du ud af det.

I trilogien kommer vi ikke kun til Firenze, men også en tur til Jerusalem i 1485, til København, Bingen, Vallorbe og Avignon. Jeg kendte i forvejen de sidstnævnte steder og vidste, hvordan jeg skulle finde ud af, hvordan det så ud, føltes og var i de tidsrum, hvor jeg tager jer med dertil.

Jerusalem var noget andet, for der er skrevet så meget i religiøs ekstase, at det ikke er til at finde noget brugbart. Alligevel var jeg heldig. Midt i 1400-tallet rejste en britisk kvinde nemlig til Jerusalem. Hun besøgte pilgrimsstederne og skrev en bog om det. Endnu en antydning af, at kvinder kunne og måtte mere, end de følgende århundreder giver indtryk af.

I trilogien udvikler historien sig gennem mine karakterers indre tanker, overvejelser og oplevelser. Det er ofte en drøm, eller et andet plan mellem vågen og sovende, som driver fortællingen frem. For alt starter med en tanke. Uanset hvilket lag af bevidstheden, den fødes i.

Da Helena, Kejser Konstantins mor, fandt Jesu Kors i Jerusalem, drømte hun om, hvor det lå. Uanset, om man tror på det eller ej, så skal man aldrig underkende den magt, drømme kan have.

Hvis du selv får lyst til – tør drømme om - at dykke ned i historiens dybere lag, hvor menneskene fra dengang bor, så kan jeg anbefale at søge på forskellige historiske fakulteter ved universiteterne rundt om i verden.

Det er der, de virkelige guldkorn er, men det kræver naturligvis, at man kan andre sprog end sit eget. Flere og flere historikere arbejder i disse år på at grave fakta om kvinders liv frem. De kendte. De ukendte. Alle - som Hildegard af Bingen skrev – er jo født af en kvinde. Selv de storskrydende mænd. Og de søde, de blide, de fantastiske.

Dette er dog ikke kvindekampsroman – det er en fortælling om ligeværdighed. For mænd blev også holdt fast i patriarkens fortælling om det svage køn. Vi har brug for hinanden. Stærke. Fantastiske. Men fremfor alt: Som vi er.

## **Fiktion**

Denne bog er min eventyrlige opfattelse af, hvad der - *måske* - virkelig skete ...

Nogle personer vil du genkende som historiske skikkelser, andre er opdigtede.

Jeg tager mig stor forfatterfrihed ift. den gængse historiske opfattelse. Da persongalleriet er omfattende, får du på side 10 en oversigt over bogens personer og deres indbyrdes forhold. I centrum står familien Medici - den familie, der om nogen kick-startede den italienske renæssance i familiens by: Firenze.

## **Citater**

Alle kapitler indledes med citater, der er en del af digtningen. Nogle vil måske ligne citater fra rigtige historiske personer, men det er de ikke, da de er en del af fortællingens rum og ramme.

## Persongalleri: Liljens søsterskab

*Historiske personer er markeret med \*\*. Hovedpersoners navne står med fed skrift.*

### 1512:

**Clara** Bigordi, Lorenzo Il Magnificos uægte barnebarn

**Michael**, Christian og Constanzas søn

**Sigøjneren Sabina**

**Anna Bellamondo**

**Cassangela**, datter af Angelo og Cassandra

**Fritz**, en skurk, grevens søn. Greven af Schweinbehrein, efter sin fars død i 1481

Giuliano de Medici\*, yngste søn af Lorenzo de Medici, Il Magnifico og Clarice Orsini

Giovanni de Medici\*, kardinal og næstældste søn af Lorenzo de Medici, Il Magnifico og Clarice Orsini

### 1485-1492:

**Cassandra** Leoni, Lorenzos ”livlæge”, kredsens vise kvinde

**Severina**, ældste datter af Carnavori

Anna Bellamondo, Carnavoris mishandlede hustru

**Angelo** Ambrogino “Poliziano” \*\* født 1454, filosof, poet og huslærer

**Lorenzo** ”il Magnifico” de Medici, \*\* født 1449, Firenzes leder

Clarice Orsini, \*\* født 1453, Lorenzos hustru

Lucrezia de Medici, \*\* født 1470, ældste datter af Lorenzo og Clarice

Rosalia DeGastos, Lorenzos elskerinde

**Lucia** DeGastos Bigordi, født 1467, Lorenzos datter med Rosalia

**Giovanni** Bigordi, født 1450, Lucias mand og Lorenzos ven

Clara Bigordi, født 1484, Lucia og Giovannis datter, Lorenzos barnebarn

Lucrezia Tournabuoni, født 1427 \*\* Lorenzos mor, enke efter Piero de Medici\*\*

**Christian** fra Danmark, født 1449, Michaels far

**Constanza**, født 1451, gift med Christian, Michaels mor

**Gerda**, husholderske med mere

**Marcilio** Ficino, \*\* født 1433, professor, sproglig ekspert

**Heinz**, en tysk ridder

Hilda og Lisa, Heinz’ døtre

Ucello, en munkeskurk, kendt som Mucello i Firenze

**Fritz**, en skurk, grevens søn. Greven af Schweinbehrein, efter sin fars død i 1481

Piero de Lorenzo de Medici, \*\* ældste søn af Lorenzo og Clarice

**Sicca**, Lorenzos sorte halvbroder

**Egypteren**

**Sabina**

**Fra Fraternius**, ”seer”, munk fra Vallombrosa

Pave Innocens 8.\*\*\* Pave 1484-1492, født som Giovanni Battista Cibó i 1432

Leo Gaffa, en soldat i Lorenzos tjeneste

**Rafael** Gaffa, Leos bror, også soldat i Lorenzos tjeneste

Guido og Alphonso, sønner af Carnavori

Brunella, Filomina og Giuditta, Carnavoris tre yngste døtre

Thomas, en korsridder/munk

**Marianna**, leder af kredsen i Sydfrankrig, mor til Adrianna, Minna og Katerina

**Adrianna**, krigerkvinde i Liljens søsterskab

**Minna og Katerina**, Adriannas søstre

Mesteren fra Manosque

### År 33-55:

**Maria af Magdala\*\***

**Magdalena, hendes datter**

**Jacob\*\***, grundlægger af gruppen Vejen, i Jerusalem, den første kristne menighed

Vor Hellige Broder\*\* (VHB)

Michel, bagerens søn i Firenze

Desuden optræder: **De Otte \*\***, en gruppe af ”demokratisk” valgte bevæbnede borgere/soldater, en slags militær-politi-aktionsgruppe, der i Firenzes republik i krisituationer både fanger, dømmer og henretter forbrydere.

De er hævet over loven frem til 1. maj 1478, hvor Lorenzo de Medici bliver valgt ind i De Otte. Indefra ændrer han proceduren, så de skal ”spørge magten om lov”, før de griber til handling.

Du møder også diverse andre paver og kardinaler, adelsfolk, bankfolk, studehandlere, kræmmere og kunstnere - samt udvalgte kogekoner, stuepiger, slaver og andre kvindelige som mandlige hverdagshelte.

I tidens rum dukker også værdige som usle munke, riddere og ligegyldige småskurke op.

Nogle er historiske personer, andre er ikke.

## Forord af forfatteren

Det hele begyndte med en drøm. En stærk følelsesmæssig vision i halvvågen tilstand fulgte drømmens faser. Det duftede af liljer i mit soveværelse, mens jeg så nærværende trilogis fortællingsramme udfolde sig for mit indre spirende forfatterblik. Med *inspirationen* (=fra ånden) kom energien til at udføre det. Det har taget tid. I visionen så jeg flere bøger end tre, men det lader jeg ”mit jeg” i fremtidens rum om at skabe.

I trilogien Platons Akademi bruger jeg duften af liljer som en rød tråd, der ikke kun går gennem siderne i fortællingen, men helt tilbage til den morgen, jeg fik ideen. Omkring liljesymbolikken er en fælles historie, et fundament og en værdi for et fællesskab, hvor kvinden blev æret og respekteret – og i de apokryfe skrifter anes oprindelsen, der også kan sanses mellem linjerne i andre trosfortællinger.

Oprindeligt blev naturens visdom og sjælens indre veje - der logisk set er for alle som en indre (guddommelig?) naturlov - nedskrevet og hemmeligholdt indtil bedre og mere sjæloplyste tider. Fortællingen blev derefter pakket ind i myter og gode historier. Liljekonvallen - Lilli of the valley på engelsk - eller majliljen på dansk - voksede ifølge overleveringen frem fra Evas tårer, da hun og Adam blev forvist fra paradiset. Den store lilje, den hvide lilje - der blev symbol for det gnostiske og spirituelle værdifællesskab, jeg skriver om i Platons Akademi - voksede ifølge en anden legende fra Heras mælk, der dryppede på jorden, mens hun ammede Herkules. Blomsten er i Dioscorides materia medica beskrevet som naturmedicin til kvinder, deres fertilitet, cyklusbalance og underlivs sundhed. Liljen blev under katolicismen fremvist som symbol på Jomfru Marias renhed og uskyld - for undertrykkes kunne den ikke.

Liljen optræder imidlertid også på egyptiske vægmalerier, i Grækenlands klassiske kunst og findes på søjler i gamle jødiske templer. For mig er den symbol på sjælens kilde, der omhandler helheden og balancen mellem mænd og kvinder. Manden i kvinden. Kvinden i manden.

I renæssancen gjorde man meget ud af at filosofere og tale om, hvad de gamle græske myter og biblen handlede om. Jeg har i lang tid haft den opfattelse, at fortællingerne handlede om andet og mere end menneskers kamp med livet, Gud og det Onde. Jeg har set dem som fortællinger om menneskets psyke – der omfatter den indre forvandling, som enhver må igennem på sin sjælevandring. *Kend dig selv*, lyder en af de første universelle love. *Behandl andre, som du selv ønsker at blive behandlet*, lyder en anden. Sat ind i *Kærlighedens Lov*, i den hellige tekst *Sjælens Bog*, jeg her i bogen opfinder, behøver vi ikke så meget andet.

Således indsætter jeg - som enhvert tænkende tilpas selvreflekterende menneske før mig - fortællingerne direkte ind i min egen forståelsesramme. Jeg får dem til at passe ind i min egen tro. På den måde er jeg ikke kommet et skridt videre, end da den nys godkendte kristne kirke ved kirkemødet i Nicæa i år 325 smed de tekster ud, der handlede om reinkarnation - fordi det ikke passede i deres forståelse og fortælling om livet dengang. I det mindste er jeg klar over - ja, en gang imellem smertefuldt bevidst om - at alting er en fortælling, vi selv skaber.

Er nogen så kommet videre, kan man spørge. Eller vil vi en dag ramme plet, tørre illusionerne fra øjnene, og se livet som det virkelig er? Vil det overhovedet være klogt, - eller muligt - og vil livet da miste sin betydning? Vil alt det nye, vi sætter i stedet for det gamle, ikke blot være en ny fortælling, uanset hvor meget vi vrider hjernen? Og hvad nu, hvis sandheden om alting er langt mere enkel, end vi tror? Jeg leder efter enkelheden i det forvirrende morads, vi kalder for livet. Den skinner gennem flere gamle som nye fortællinger. Som i dette sagn om oliventræets opståen:

Det første oliventræ blev skabt af to mennesker, et ægtepar, som elskede hinanden. De tog sig af Zeus, da han var på vandring på jorden og træt og udmattet søgte mad og ly hos dem. De hjalp ham, og han lovede at opfylde deres største ønsker. De havde dog kun ét; at dø sammen, i kærlighed og fredfyldt, som de altid havde levet. Zeus sagde: Når I føler, det er tid, stil jer da ud på jeres gårdsplads og hold om hinanden, mens I siger mit navn. Da tiden kom, gjorde de, som Zeus havde sagt, og se, Zeus tog deres fælles kærligheds kraft og forvandlede dem til en af jordens største velsignelser og gave.

Når du ser på et oliventræ, vil du se, at det altid har to stammer. De omfavner hinanden til minde om den kærlighed, der skabte denne næring for menneskeheden.

Fortællingen afslører også noget andet. Hvad kærligheden kan frembringe, når to sjæle skaber sammen i balance. Måske er det her, den virkelige sandhed ligger - måske er det så enkelt, at vi ikke kan fatte det. Så lad os endelig søge videre – i både gamle og nye tekster. De gamle historier er vores arv. Den, de nye bygger på og udvikler sig fra.

Uden en fortælling er vi som planter uden rødder. Uden den tro, som fortællingen skaber, er vi alene i et stort, mørkt univers. Fortællingen er fødselshjælper for lyset i os, så vi kan forvandle det mørke, vi møder på vores vej og i os selv.

Men vi har en udfordring. Den har vi haft længe. Mørket, i form af sygdom, katastrofer, krige og ondskab, er så overbevisende, overvældende og smertefuldt, at vi kan misledes i vort eget indre - og gennem ydre skiftende religiøse fortællinger - til at tro, at det kommer fra os. Det er vores skyld. Vores synd. Eller vores egne tanker. Nogle straffer derpå sig selv. Andre falder for fristelsen til at vende det udad. Det er alligevel nemmere at leve med, at det var fjenden, der gjorde det.

Som fanden og alle hans hekse. Fjenden og alle hans mænd. Nabokonen med alle sine varsler og gisninger. Paven, bispem, skiderikken, mullahen, kvinden og geden.

Men mørket overvinder vi ikke ved at gøre hinanden eller os selv til fjender, omend det kan være psykologisk rart eller genkendeligt at være det uskyldige offer eller helten. Det er ret besat ikke andet end en psykisk forsvarsmekanisme, som i værste fald kan blinde os, så vi ikke kan se de virkelige udfordringer i livet.

Der er dog en anden vej: at bevidstgøre vore fortællinger. Vælg dem, vi ønsker. Dem, der adskiller os, eller dem, der forener os. Valget er vores.

***Dorthe Lis Lindgaard-Thomsen***  
***Forfatter***

Til min mor og min mormor  
Til alle sjælesøstre og veninder,  
Til mine liljesøstre, der var, er og kommer  
I ved, hvem I er  
Tak

## Prolog

*"Jeg er skoven, havet, jorden og menneskets hus. Jeg er den første moder, og jeg lever i alle mine børn fra alle verdener og til alle tider."*

### **Moderen**

#### ***Jerusalem, år 33 evt.***

"Ingen kan vide det, men alle må vide det," mumlede Jacob for sig selv, mens han lagde det tætskrevne, sammenrullede pergament ned i den mellemstore amphora af rødt, brændt ler. Rullen kunne lige være der ved siden af andre ruller og den lærredindpakkede genstand, som ikke måtte falde i forkerte hænder. Om lidt ville han forsegle krukken med voks, gemme den under sit hus og håbe, den en dag ville finde et endnu bedre gemmested.

*Det er i din hånd, Gud, hvornår menneskeheden skal kende bedraget. Hvornår er øjnene åbne nok til at indse fejlene? Hvornår er sjælen i hjertet stærk nok til, at sindet ikke lægger endnu et bedrag over bedraget og forklarer eller forglemmer den oprindelige, den virkelige synd bort? Hvornår har vi styrken til at rumme, hvad vi har gjort mod hinanden? Mod alle sjæle til alle tider.*

*Så ofte er vi trådt i inkarnation for at prøve at gøre det bedre. Så ofte er vi blevet draget ind af visse menneskers opfattelser og deres grumme, gamle fortællinger, at vi ikke kunne høre hjertets røst.*

*Ve den hånd, der har blod på sig, for det tager mange liv at vaske blodsarret væk fra sjælen. Nåde få dem, der ikke ved, hvad de gør - ingen anelse har om, hvorfor de er her og slet ikke lytter til den lille stemme, der siger: lad være. Det er forkert. Din næste er ikke din fjende, og du må ikke gøre skade på din næste eller det, der hører din næste til.*

*Må Moderen tilgive os alle. Må enhver sjæl tilgive det, der blev gjort imod os selv. Hvordan skal sjælen blive samlet igen? Hvornår kan vi træde ind i livet - hele ikke halve, der bruger livet på at lede gennem smertens dal efter den fortabte del af os selv?*

Kraftanstrengelsen havde været hård ved Jacobs krop. Han måtte standse sin tanke, før den brød universets lov og søgte svar i det, Gud endnu ikke havde åbenbaret. Det kunne dræne et menneske helt, og Jacob var træt nok i forvejen.

Arbejdet med at nå hen til de ubesvarede spørgsmål havde været hård. En bærekraftig krop kunne klare det indimellem, men Jacob følte sig ikke længere stærk. Hans energi kunne ikke nå at styrke sig i de få timer, han sov eller ved de sparsomme måltider, han indtog så fraværende i sindet, at han ikke kunne huske, hvornår han sidst havde spist.

Nu hvor opgaven næsten var fuldført - i samarbejde med Maria, som hans broder havde elsket - begyndte hans hånd at sitre.

Han satte sig med et bump på sin seng og stirrede på bordet. Ventende. Voksen smeltede kun langsomt i skålen over olielampens flamme, men endelig var den klar.

Han tørrede sveden af panden med bagsiden af hånden og forseglede amphoraen med forsigtige bevægelser. Mens voksen stivnede, drak han to kopper myntesødet vand og spiste lidt tørt brød med olivenolie og salt.

Udenfor hans dør summede naturen af liv. Fuglene kvidrede, cikaderne sang. Det puslede i det soltørre græs. Den milde vind slog rytmen i halvtørre blades vajende, raslende dans. Jacob lagde sig på sengen og følte sin krop slappe af efter den tiltrængte mad. Han lukkede øjnene og faldt i søvn.

”Jacob, Jacob, det er tid. Maria har veer. Hun beder dig komme for at hjælpe.”

Han åbnede øjnene ved lyden af den lyse drengestemme.

”Endelig,” svarede han højt. ”Jeg kommer. Vent et øjeblik.”

Han rejste sig og tog den forseglede amphora fra bordet. I hjørnet af sit hus tæt på grundstenen gik han på alle fire og åbnede sit gemmested bag en glat kalksten i muren. Der lå flere dokumentruller i hulrummet. Han placerede amphoraen ved siden af dem og skubbede stenen på plads.

Derpå samlede han sine ting sammen og trak sin kappe over skuldrene. *Det bliver en dejlig dag*, tænkte han. *Det er i dag, at en stærk sjæl skal fødes igen.*

### ***Syd for Avignon, juni 1512, Mariannas hus tæt ved søsterskabets hellige grotter***

Det var det første, hun sansede, da de nærmede sig huset. De små vajende røde farvepletter i luften. De stod tæt, for det var sommer. Deres liv foldede sig ud i læ og sol.

Den ældre kvinde havde kørt deres hjem gennem mange år – den farvestrålende sigøjnervogn – i skjul i det tætte buskads. Hesten var spændt fra, og de trak den efter sig op til laden, hvor de håbede, der var vand og frisk græs. De tog i første omgang kun lidt bagage med sig fra vognen, for de vidste ikke engang, om huset var beboeligt, om det stadig stod, eller om naturen i de mellemliggende år var vokset op over tagryggen og havde tvunget mure og træværk i knæ.

”Det er længe siden, jeg forlod dette sted,” mumlede sigøjneren, mens hun trak hesten bag sig gennem den tæt bevoksede smalle vej, der førte op til ejendommen.

”Mm,” sagde den unge kvinde. Hun stirrede intenst op mod det sted, hvor den smalle grønne portal af træer og buske drejede sig. *Kan vi se det derfra?* funderede hun.

Det kunne de. Hun standsede brat op, da en sær fornemmelse greb hende. Hun vidste, at hendes ældre rejsefælle og beskytter måtte betragte hende, men lod hende have sine syner i fred.

*Der er de. De røde valmuer fra de frø, som jeg gav vores søster for længe siden i et andet liv. Jeg såede selv en håndfuld i den korte tid, jeg var her. Hun fik posen, så hun kunne forstærke deres kraft med flere frø.* Den unge kvinde rystede kortvarigt på hovedet. Hun anede ikke, hvad hun havde set, men hun var sikker på, at tiden og vejen ville give hende svaret.

Smilende mødte hun sigøjnerens spørgende blik.

Bag dem puffede hesten til hendes ryg, som om den bad dem skynde sig. Den kunne med sikkerhed dufte græs. Og vand.

”Jeg har været her før,” forklarede hun. ”I et tidligere liv.”

Den ældre kvinde nikkede og så op mod huset. Haven var en smule overgroet, men ikke så meget som frygtet. ”Huset står til os, som om vi er ventet.”

”Naturligvis. For det er vi. Kom.”

## 1. del

*"Mørket lever i lysets sprækker, der, hvor det endnu ikke er samlet og stærkt."*

**Lucia Bigordi**

### ***I et lille hus syd for Avignon, Sydfrankrig, natten til den 4. september 1512***

Følelsen af brændende flammer sved på fodsålerne og stak stikkende syle op ad læggene. Hun vred sig en anelse i søvne, for smerten i drømmen stod ikke så skarpt som smerten i den virkelige verden ville have gjort. Alligevel begyndte hendes hjerte at hamre af dødsangst, da flammernes spidser rakte mod hendes albuer. Hun hørte råbene fra tilskuerne - *død over heksen* - lige før ilden nåede den lille pose af krudt. Hendes elskede havde smuglet den ind til hende, så hun kunne binde den fast i remmen om kjolelivet og få en nådig død midt i det brutale, altædende helvede på jord.

Et øjeblik stod tiden stille. Sekundet før hendes sjæl forlod det døende ulmende kød på bålet, følte hun al kraft svinde ud af benene, armene, halsen og hovedet. Kroppens frygt skubbede hende det sidste stykke. Ud. Op.

Det var normalvis på det tidspunkt, hun plejede at vågne. Tynget af drømmens vage betydning, badet i sved og med blikket boret ind i bjælkernes sorte pletter. De sprang hende i øjnene under det lave loft i det lille bondehuskammer syd for Avignon, hvortil hun var ankommet i en sompermorgens kølige kraft. Det var her, at drømmen var begyndt sin gentagelse. Oftest, lige før lyset brød frem. Denne gang vågnede hun blot ikke.

Drømmen fortsatte. Dens natur havde ændret sig. Lydene fra den rædsomme henrettelsesdag var væk, og hun svævede i en lys boble som skabt af evigt sæbeskum i et legende barns ånde op over landsbyens markedsplads, hvorfra hun kunne skue ned på sit brændende legeme.

Hun var som altid bevidst om, at hun drømte. Vidste klart, at dette ikke var, som det plejede. Frygten var væk. I dets sted var hun fuld af kærlighed. Energien bølgede ud fra hendes bryst som en roterende solskive. Hun betragtede alle tilskuerne og sendte hjertets lys på en stille hviskende bøn om nåde for sine bødler. De havde mere brug for den end hun. Dens energi fløj på en vind mod de rå bøller, der sammenbidt triumferende havde slæbt hende til henrettelsespladsen. Den kildede kinden på den sortklædte præst, hvis hvide hår var gemt under kuttens hætte. Vinden var insisterende nok til, at han greb - ikke om korset i kæden, der hang om halsen, som enhver rettroende ville have gjort - men om den dolk, han altid gik med under tøjet. Hun så, at alles ansigter løftede sig mod himlen. Deres øjne fulgte ildgnisternes dans mod de sejlende skyer. Vinden, der bar hendes bøn, tog til. Den suste gennem træerne, rundt om hushjørnerne, gennem smalle stræder og råbte ud:

*Jeg sætter jer fri!*

Langsomt gled hun tilbage i kroppen. Jeg sover endnu, tænkte hun overrasket, da hun hørte en lav rumlende lyd fra sin hals og følte kroppens rolige, dybe åndedrag. Gad vide, hvad der er muligt i denne tilstand?

Som altid, når hun stillede sin sjæl et spørgsmål, fik hun svar. Hun åbnede øjnene og gav et spjæt fra sig, da et glimt af en lysende skikkelse strøg forbi hende. Det vækkede hende helt, men rykkede hende ikke ud af sjælens rum. Hun anede, at hun var på nippet til at få et stort ønske opfyldt. Så tit havde hun sendt ordene ind i den fløjlsbløde, favnende tunnel, som både livet og døden sendte sjælene igennem:

*Find mig, mor.*

Nu stod de der. De var trådt ind. Havde lydt hendes kald. Alle dem, hun længtes efter, fordi de ikke længere vandrede sammen med hende. Stående omkring hendes seng kiggede de på hende med kærlighed og nåede hende med tankens ord, der ikke behøvede lyde, når sjælen styrede sindets gang.

Hun lod blikket glide over dem og hvilede det et øjeblik på sin morfar, Lorenzo, som viste hende en nøgle. Lucia, hendes mor, lænede sig ind og strøg hende over håret. Clara følte berøringen som kildende fingre, mens hun hørte ordene.

*Find min store rejsekiste. Find nøglen til en særlig gave, som jeg har gemt til dig. En gave, du fik ved din fødsel. Nogle og kiste er ikke det samme sted. Den gemmer på en hemmelighed, som er din at finde. Send bud efter Cassandra, når du er beredt. Du vil vide, når tiden er inde.*

Clara nikkede ud i luften til de kære ansigter, kun hun kunne se. *Hvor er den, mor, hvor kan jeg finde den?* Hun greb efter sin mors hånd, men kun den stillestående luft i den sydfranske sensommernat svøbte sig om hendes håndflade. Ansigterne forsvandt. Skikkelserne tonede bort.

Clara sukkede og lod hånden dumpe ned, mens hun pressede øjnene hårdt sammen for at mase tårene tilbage.

*Hvem ved, hvor den kan være? De kan jo have gemt den alle vegne fra Danmark til Jerusalem. Hvorfor skal sorgen gøre så ondt?*

Hun drejede ansigtet hen mod vinduet. Sprækkerne i de gamle skodder lukkede en smule luft ind i det lille hus, der var blevet hendes skjul for denne periode af hendes liv. Det var stadig nat. Solen trængte endnu ikke ind med gyldne striber for at byde hendes fødselsdag velkommen.

Clara følte tårene stivne på sine kinder. En sær boblende fornemmelse rørte ved hendes bryst. Hun vidste, hvad den betød. At der ikke er langt fra dyb smertelig længsel og sorg til kærlighed. For de to hænger uløseligt sammen i en evig dans.

Der var en grund mere.

*Det er første gang i 18 år, at jeg på min fødselsdag opholder mig et sted, hvor jeg kan føle søsterskabets ur-puls og min families sjælsrødder. Det er det tætteste, jeg har været på Firenze, siden vi måtte flygte.*

Clara vidste, at hun ikke ville kunne sove igen. Jeg må nøjes med at hvile mig, tænkte hun og maste øjnene hårdt sammen. Jeg kan ikke stå op, for så vækker jeg Sabina.

Hvem var det, Sabina sagde, at huset engang havde tilhørt? Det var søsterskabets leder... Clara ledte efter navnet i sit sind, men det undveg i alle erindringskroge, hun afsøgte.

Hun fik mindelser om et ældre, meget rynket ansigt, langt hvidt hår, forbavsende kraftigt og flettet med bånd i forskellige farver... glitrende, skinnende lys fra stenbesatte fingerringe på alle rynkede fingre. Men hvad var det, hun hed? Clara klaskede bagsiden af hånden mod sin pande. "Hvor er det irriterende," udbrød hun højt.

"Har du haft den samme drøm igen? lød en stemme henne fra den lukkede dør.

Clara så derhen. "Undskyld," kaldte hun. "Det var ikke min hensigt at larme så meget, at det vækkede dig."

Døren gled op. Et gyldent varmt lys tegnede en stribe på gulvet. Sabina stod i døren med et tællelys i en sort snoet metalholder og smilede til hende. "Det var ikke dine lyde. Det var dine tanker, der vækkede mig."

Hun kom helt ind i rummet, kastede det lange sorte sølvstribede hår om på ryggen og gik hen og satte sig på sengen. "Var drømmen anderledes denne gang?"

Clara gengældte smilet. "Ja. Jeg kom helt over."

Sabina lo glad. "Det var godt. Hvad skete der mere?"

Clara lod sig efter 18 års vandring med denne fantastiske sigøjnerkvinde ikke længere overraske af Sabinas evne til at føle, hvad hun følte og se, hvad hun kunne se. I stedet for stak hun hånden frem og holdt Sabina i hånden. "Min mors rejsekiste, ved du, hvor den kan være?"

"Så det er blevet tid," sagde Sabina uden at svare på spørgsmålet.

Clara klemte om hendes hånd. "Det fylder mig med rastløs virketrang, men jeg er også sorgmodig. Fuld af længsel. Jeg ved ikke efter hvad."

"Jeg har på fornemmelsen, at det, du længes efter, ikke er ting. Det er en sjæl, du elsker. En dybere viden om dig selv," sagde Sabina stille. "Dog vil tiden vise, om jeg har ret, og den tid nærmer sig nu. Det ville ske, når du er i dit 29. år. Eftersom du bliver 28 i dag, så må jeg sige, at søstre ikke spilder tiden." Hun rejste sig og gav Clara et let ryk i armen. "Kom med. Der er noget, jeg vil vise dig, som vi skal bruge til at kalde på en sjæl."

"Er det Cassandra," ville Clara vide. "For..."

"Nej," sagde Sabina afvisende. "Cassandra vandrer ikke i vor tid længere."

Clara lod det ligge. Hun kunne tidsnok fortælle Sabina, at de skulle finde Cassandra igen. Spændt og meget nysgerrig fulgte Clara efter sigøjneren ind i husets lille stue. Her sov Sabina på en løs madras, der lå på en bred slagbænk langs den ene væg. Hun foretrak at sove i det åbne rum, der var forbundet med køkkenet og havde udsigt til husets fordør. Naturens egne rum var hendes foretrukne, så det var forståeligt, at hun ikke ønskede at sove i husets andet værelse, eller oppe på det aflåste loft, som de havde udforsket en enkelt gang uden at finde noget som helst bemærkelsesværdigt udover en tom æske af oliventræ. Sabina havde sukket over den, vendt den på hovedet og rystet den. Derpå havde hun ladet den stå. Uden at forklare sig. Siden havde de ikke været oppe ad trappen.

Clara så den ældre kvinde rulle sit sengetøj sammen og løfte bænkenes låg. Hun rumsterede i sine ejendele og fandt hurtigt det, hun søgte. Med en triumferende lyd åbnede hun en lille blød læderpose og holdt en lysende blå krystal i vejret.

”Her er den,” udbød hun glad. ”Moderen gav os dem for længe siden ud for et gammelt tempel ved kysten i Grækenland. De kom frem efter en jordrystelse, for det er sådan, Moderens gaver ofte dukker op. Gennem drama og omskiftelser. Hun lod dem ligge til os, til min familie, så vi kunne bruge dem til at kontakte hverandre. Den her er halvdelen af en tvillingekrystal. Den anden halvdel har Christian, din morfars og forældres danske ven.” Sabina tøvede kortvarigt, før hun fortsatte. ”Hvis han stadig lever og er aktiv. Hvis Christian ikke har den, må han have givet den videre til sin søn, der i så fald må vide, hvor vi skal begynde at lede.”

*Michael.* Claras hals blev med ét tør. Hun huskede Michael, som var det i går. Nogle gange kom minderne forbi hende som levende billeder, som da de legede sammen på paladsets brede trapper. Han reddede hende engang fra at falde ud over gelænderet, selvom han ikke selv var andet end en halvstor dreng.

Hun rømmede sig. ”Christians søn hedder Michael.” Hun lukkede kortvarigt øjnene i et forsøg på at bremse sit hjertes pludselige galop, mens flere minder om den ældre dreng fra hendes barndom flimrede forbi. *Han passede altid på mig. Selv da jeg fór vild i tunnelerne under byen, og alle voksne ledte efter mig, var det Michael, der fandt mig. Det var Michael, der løftede mig op i Sabinas vogn, da byen brændte af uro, og så mange enten var døde eller forsvundne. Han rakte mig en blomst. En hvid lilje. Han sagde: jeg finder dig igen.*

Clara kunne stadig dufte liljen. Mindet var så stærkt, at hun snuste ind, mens hun åbnede øjnene og mødte Sabinas undersøgende blik. Da erkendte hun, at duften ikke kun stod i hendes erindring. Den fyldte også luften i huset.

Hun hev efter vejret og smilede. ”Det dufter meget stærkt af liljer herinde. Har du plukket en buket til mig?”

Sabina smilede bredt og tog Claras hånd i sin. ”Snus ind, min pige, for det er din fødselsdag, og Marianna sender dig en hilsen med duften af vor hellige søsters blomst for at fortælle dig, at ingen af os nogensinde vandrers alene.”

”Marianna,” udbød Clara. ”Det er det, hun hedder. Ved du, hvad der skete med hende?”

Sabina rystede på hovedet og så sørgmodig ud. ”Nej, ingen af os ved det. Hun forsvandt uden lyd og uden tegn. Som så mange af vore venner gjorde i den tid.” Smilet vendte tilbage på hendes ansigt. ”Vi kan glæde os over, at vi i søsterskabet kan sende hinanden hilsner. Uanset hvor vi er, så kan vi altid nå hinanden.”

### ***Mariannas hus, syd for Avignon, januar 1485***

*Syv kvindeskikkelser klædt i lange hvide kjoler og med sværd i hånd stod omkring et usselt sammenkrøbet væsen. Det vred sig afklædt og forrevent på kantede sten og svidende grus ved klippekantens rand.*

*Kløften under dem var dyb. Bunden var skjult for deres blikke. Om dem bølgede en tæt tågedis i konstant bevægelse.*

*De syv kvinder tog på samme tid et skridt nærmere den krybende krop for deres fødder. De havde jagtet ham længe.*

*De løftede alle syv deres sværd, der var blevet smedet til lejligheden og besat med de stærkeste symboler på deres kraft. I tanken talte de ned: tre, to, en...*

*Kun seks sværdspidser nåede deres mål. Deres ejerkvinder så forskrækkede til, mens skikkelsen opløstes i luften foran dem.*

*I deres midte forstærkedes disen til en tæt tåge. I alt det hvide formede et ansigt sig. Eliza, nej Cassandra...*

Marianna kastede sig frem og tilbage i sengen, mens søstrenes svidende fallit ætsede sig som syleskarp smerte i nakke og hoved.

Hendes egne, råbte ord vækkede hende:

*Han forsvandt. Hun er væk. Hun byttede plads med hende ...*

*"Han er ikke forsvundet. Han er i alt. Overalt. Han er summen af al fortvivlelse og tvivl. Dæmonen på vores skulder, der holder tømmen stramt og puster rædsel i vore tanker. Han tog hende. Det var ikke Gud. Det var ham."*

"Hvem sagde det?" Hun satte sig forskrækket op og så sig omkring. "Eliza?"

Værelset var tomt.

Med et suk steg hun ud af sengen, greb et tællelys og tændte det ved gløderne i kaminen. Hun var kommet helt ud i køkkenet, før hun huskede, at hun var alene.

For første gang nogensinde.

*Mine døtre er rejst. Sabina tog med.*

*De er på vej til Firenze for at afsløre bedrageren Cassandra.*

*Gerda og Thomas er ude af mit hus.*

"Godt det samme," sukkede hun, da hun vendte tilbage til sit kammer.

Måske kan jeg sove lidt mere, før dagen gryr, tænkte hun, for mindet om drømmen var allerede væk.

Hun standsede op i døren og skævede ind i kammeret.

*Hvorfor føles det så, som om jeg ikke er alene?*

"Hvem der?" kaldte hun.

Ingen svarede. Marianna tog sig sammen, gik i seng og trak tæpperne helt op over hagen, før hun vendte ansigtet mod væggen. Tællelyset lod hun brænde.

Af den grund opdagede hun ikke, at gløderne i kaminen gik ud. Som ved et trylleslag.

Kulden krøb ind som snigende skikkelser over blankslidte hvidgule gulvbrædder.

# 1. kapitel

*"Alt begynder med en tanke eller en drøm."*

**Mesteren**

## ***Manosque, klostret i dalens skov, natten til den 3. september 1512***

Hun gik langsomt på stien gennem en snoet grøn portal. På hver side stod for hver fod høje, slanke bøgetræer med tætte, tynde og langtrækkende, løvkransede grene. Som dansearme flettede de sig ind i et evigt knus med træerne på den anden side. Et stærkt lys skinnede over træernes tunnel. Det sendte sine stråler ind mellem de nyudsprungne bøgeblade, der sitrede vildt som glædesfyldte børn og glimtede med vandkrystaller i alle nuancer af grønt. Aldrig havde hun oplevet lignende. Hun kunne ikke se om hjørnerne i denne løvtunnel, der snoede sig som en uhindret fos i en nedstrømmende flod, men selvom hun ikke kendte det næste skridt, intet anede om det, der ventede og heller ikke prøvede at finde ud af det, var følelsen berusende. Den var hendes drivkraft. Hun sansede kun nuet. Ubekymret. Fri. Favnde om al hjertekraft.

Lys et ændrede sig. Fra at skinne som en stærk middagssol, blev det gyldent varmt og rødt. Det kom mere ind fra siden end fra oven. Hun blev ved med at gå, indtil lyset svandt og blev overtaget, først af et blåligt skær, dernæst et mørke, der kun varede en kort stund, før bladene skilte sig. Hendes fødder standsede, og blikket søgte mod højderne. Bladene stod i luften som gennemsigtige skygger af dansende prikker mod en dunkelviolet stjernespækket himmel. Månens tynde streg mod øst lignede en skarp klinge til alt nyt. Hun så hende og hørte stemmen på samme tid. Genkendelsen fik hendes hjerte til at svulme. Det var så længe siden sidst.

*Find os. Vi er vendt tilbage til søsterskabets gamle hellige sted. Ritualerne starter ved nymåne. Kom. Du ved, hvad du skal.*

Tunnelen sluttede. Hun forlod den og gik direkte ind i vågen tilstand med fuld bevidsthed om hvert øjeblik i drømmen. Det havde ikke været en almindelig natlig oplevelse. Hurtigt steg hun ud af sengen og listede hen til det smalle vindue, der vendte mod øst. Med forsigtige bevægelser for at undgå at skodderne skulle knirke for meget og vække hele klostret, skød hun de tynde træbrædder til side og skuede ud mod himlen over træerne. Der hang månen. Næsten som i hendes drøm. Nymånen var om et par dage.

Styrken over brystet tog til. Den havde hun ikke følt i meget lang tid.

*Jeg må afsted i morgen, senest en time efter morgenmessen, ellers når jeg det ikke. Men, først må jeg give min ven besked.*

Hun lod blikket følge træernes krans, der som en bjergkam skilte himmel og jord. Der, bagest i klostrets have løb en høj, gammel mur, forvitret af tidens tand, tildækket af eviggrøn efeu, der både kunne bruges som medicin og våben.

Det var en viden, hun havde fået for længe siden af en vis kvinde. Viden, som ingen kunne tage fra hende, andre end hovedets alderdom og tidens tand. Den vise kvinde havde også lært hende om tankens kraft. Den benyttede hun nu.

Hun så sig selv stå ved muren og derfra kommunikere med sin ven. De havde aftalt, at de gerne måtte anvende metoden til at kontakte hinanden. *Hvis du er vågen, så kom og snak med mig. Jeg har vigtigt nyt at fortælle.*

Hurtigt og adræt trak hun sin nonnekjole over hovedet og dækkede håret til. På listende tåspidser forlod hun klosterbygningen ad en overgroet sidedør. Skyggerne skjulte hende hele vejen til det sted ved klostrets høje havemur, hvor de havde mødtes flere gange om ugen de sidste 20 år.

*Mød mig nu,* tænkte hun. ”Er du der?” hviskede hun til hullet i muren.

”Naturligvis,” lød det brummende svar. ”Det er jo ikke til at sove for dine ihærdige tankebeskeder. ”Hvad er der sket?”

”Jeg har haft en drøm. Hun har kaldt på mig. Tiden er inde.”

Der blev stille et øjeblik. ”Endelig,” lød svaret. ”Hvornår tager du afsted?”

”I morgen efter morgenmessen. Det var derfor, vi måtte mødes nu i nat.”

”I skal bruge nymånens energi,” lød ordene fra muren. ”Det glæder mig. Jeg vil snart støde til jer. Når hun også kalder på mig.”

”Jeg glæder mig til at se dig igen,” svarede hun.

”Pas på dig selv. Husk gaven til Clara. Den Cassandra gav dig, før...”

”Før vi måtte flygte. Før han døde.” Hun sukkede og sank ned at sidde med ryggen mod muren. ”Jeg har tænkt på den. Det må være nu. Jeg håber sådan, vi endelig finder ud af, hvad der egentlig skete.”

Hun fornemmede, at han også satte sig. Hvor længe de sad og talte om de mystiske begivenheder for så længe siden, anede hun ikke, men himlen var begyndt at lysne, da hun sneg sig ind i sin celle igen. Uden at tage tøjet af lagde hun sig i sengen og faldt i en dyb, drømmeløs søvn, der først blev brudt, da klokkerne begyndte at ringe til morgenbøn.

\*\*\*

Det havde været lægende for hendes sjæl at opholde sig her. Indhyllet af bjergenes beskyttende krans om den smalle dal, hvor vinden kun kunne blæse fra en af to sider ad gangen, og stormene aldrig ramte. Her puttede det lille kloster sig i udkanten af en lille sydfransk, slumrende samling af stenhuse, der kravlede op ad bjergets sider.

Sorgen havde aldrig sluppet hende helt, men dagene med praktiske opgaver, bønner og undervisning i fred og ro sammen med kvinder, hvoraf de fleste ikke kendte hendes fortid - som hun heller ikke kendte deres - havde været livets kur til hendes blødende sår og dybeste ar.

I 20 år havde hun talt hver dag, hver time, hver stund, mens hun gemte sit hår og skønhed væk og klædte sig i brune, uklædelige nonnedragter, der skjulte hendes former.

De fleste andre på klostret var som hun selv. Kvinder, der enten havde mistet mand og familie eller aldrig havde haft muligheden for at lægge jomfrukroppen bag sig. Unge kvinder og piger, der havde brug for beskyttelse. En af hendes søstre på stedet var krumrygget og ludende vanskabt i krop, men langt fra i sjæl.

Nok var en smuk ånd ikke nok til medgift, mand og børn, men en smuk krop og ansigt kunne være en forbandelse i sig selv. Det vidste hun fra sit eget liv. Da hun var ung, havde hendes skønhed været ophav til lidelse, overgreb og adskillelse.

I alle de år, hun havde levet, havde kun én mand skænket hende kærlighed for hendes sjæls skyld. Det var hendes største sorg, at hun mistede ham. Hun havde haft ham. Helt og fuldt i korte stunder, men ikke hele tiden. Ikke hver gang. Arrene og sårene havde været store. De havde bygget forsvarsmure i hendes indre, så høje, at hun ikke kunne vælte dem, men måtte bryde dem sten for sten. Arbejdet havde ikke været færdigt, da han døde. Naturligvis måtte jeg miste ham, havde hun ofte tænkt, fuldkommen bagvendt, indtil år på år med fredfyldthed uden fare lægede sårene så meget, at hun kunne se, hvor ulogisk en tanke, det var. Omstændighederne var årsagen til, at hun mistede ham.

Gennem tiden på klostret var hendes ven den eneste mand, hun havde snakket med. Ligesom hun selv gemte han sig for verden på det munkekloster, der stødte op til nonneklostret med den høje mur imellem. Han havde reddet hende, efter at det frygteligste var sket. De var flygtet sammen. Da de kom hertil, havde de været i deres bedste alder, men efterhånden følte hun, at kroppen var begyndt at hænge, rynke og krympe. Ansigtet havde fået folder, der gjorde øjnene mindre. Det føltes som en vederkvægelse at kunne gemme sig bag kroppens forfald.

Nu var drømmen kommet som en velsignelse. En udfrielse fra vaner, hun ikke længere behøvede. Da hun vågnede, var erindringen om den fortsat så klar som en vågen dagsoplevelse kunne være. Straks efter morgenbønnen var hun begyndt at pakke en lille taske med nogle få fornødenheder, skiftetøj og den værdifulde vigtige gave.

Hun havde fået lov at låne et muldyr til rejsen. Abbedissen havde været velvillig, for i 20 år havde hun beskeden aldrig bedt om noget ekstra, selvom hendes position ret beset kunne give hende mere, end alle andre fik.

Morgensolens stråler skinnede stærkt og spredte sig over den blå morgenhimmel, da hun drog afsted. Erindringen om samtalen med hendes elskede broder sad i hende som en stille glæde, mens hun klappede muldyrets ryg. Foran hende lå 15 timers adstadigt ridt. Muldyr var langsomme, men kunne dog flytte sig lidt hurtigere end menneskets ben. Der var tid til spisepauser og en kort nattesøvn undervejs. I morgen nat var nymånenes første nat. Hun følte, at hun havde travlt, selvom hun havde al den tid, hun skulle bruge.

\*\*\*

Søsterskabets særlige energi favnede hende, da hun nærmede sig det lille hus. Stien op til huset var kranset af tætte buske og træer, hvis løv dannede en tunnel. Næsten som i hendes drøm. Roligt og uden tanker i hovedet satte hun muldyret ind i den lille stald. Bæstet fik vand og hør, og hun vaskede rejsestøvet af sit ansigt, før hun med gaven i hånden vandrede op ad den lille sti til døren. Hun følte sig overraskende frisk. Solen stod højt på himlen og oplyste huset, der lå kranset af velpassede bede med urter, blomster og lægeplanter.

Kortvarigt var det, som om hun var vandret lige ind i fortiden, da Marianna boede her. Om man så bort fra forandringen i haven, så det ud, som om ingenting var sket i de forgangne år.

Men alt er sket, tænkte hun, da hun løftede hånden og spændt bankede på. *Det værste. Og det bedste.*

### ***Syd for Avignon, i Mariannas gamle have, 4. september 1512, frokosttid***

Træstubben midt i havens skygge havde budt hende til at sætte sig. Over hendes hoved var himlen blå som kornblomsters hoveder. Omkring hende summede haven af insekters, smådyrs og fugles liv. Det raslede i træernes blade, når vinden løftede dem. Græshopperne sang deres stykke, mens fuglene holdt middagspause. Når det blev aften, ville det blive deres tur.

Clara havde observeret, hvorledes en flok af unge solsortehanner hver aften satte sig på hver sin trætop for derfra at indhulle hele området med deres skønsang. Hun vidste udmærket, at de sang for at tiltrække sig mager, - at det var ren elskovssyge og en konkurrence om at få det bedste træ - og den smukkeste hunfugl - til reden - men det gjorde i hendes ører ikke sangen mindre værd. Det var fuglenes sang til kærligheden. De sang for at vise, de var her, og satte glædens aftryk på dagen.

Hun lukkede øjnene og sukkede glad, da et billede viste sig for hendes indre blik. En hvid due tog en svævende, dykkende landing i et appelsintræ med både blomster og frugter. Grenene bøjede sig og svajede under den buttede fugls vægt. Den så lige på hende. *Find dit lys*, hviskede den fra sit hjerte til hendes. En lykkefølelse greb hende, før billedet forsvandt lige så hurtigt, som det var kommet, opløst i sollys og fuglesang.

Hun sad i salig stilhed, da Sabina kaldte til frokost. Sulten kom ved udsigten til mad og fik Clara til at springe op og skynde sig hen til brønden og deres udendørs vaskested for at skylle hænder og ansigt.

Sabina tog smilende imod hende i døren. Solen kyssede hendes ansigt med et gyldent skær. "I dag skal du forkæles," lo hun og slog med den ene hånd hen til det bugnende bord. "Maden er en del af min gave til dig."

Clara lo overrasket, da hun satte sig. Det var næsten umuligt at se de gamle slidte bordplanker for alle de retter, Sabina havde tryllet frem. "Din gave til mig bliver mavepine," grinte hun glad. "Her er mere mad, end to kvinder kan spise, men jeg lover, jeg vil gøre mit bedste."

Hun rakte ud efter brødet, men trak hånden til sig, da Sabina fejede en arm frem.

"Lyt, mit barn, du slipper ikke for den traditionelle fødselsdagstale, men må høre den nu, før vi spiser."

Clara sukkede, men blev alligevel glad. "Jeg dør af sult," mumlede hun smilende, men trodsigt, som spillet bød.

"Lyt og lær." Sabina lagde en hånd over hjertet og lukkede øjnene halvt, mens hun begyndte at fortælle:

”Du blev født en septembernat, hvor din ånds ankomst på jord brød flere måneders tørke. Det var et år med pest, om end ikke så mange som før blev syge. Natten var fuld af mirakler. Du er en fri sjæl, og i dig bor minderne fra alle kvinder, der gik forud fra dig. Erindringen om din fødsel åbner for alle dine fødsler og det under og mirakel, der er dig. Du var ventet med længsel og fik en særlig gave, som det snart er tid til at pakke ud.”

”Min mors rejsekiste,” mumlede Clara. ”Der er noget i, jeg skal bruge, men vi har ikke nøglen.”

”Nej, den skal vi først finde.”

\*\*\*

Sabinas stemme gled ud som en summende baggrundslyd, for Clara var fuld af alting. Kroppen var sulten efter havearbejdet, sindet nysgerrig og længselsfuld efter at finde den skat, hendes mors sjæl havde vist hende. Duen flaksede ind forbi hende. Den glemte hun ikke igen. Michael havde også fat i hendes tanke. Hun håbede at gense ham snart.

Sabinas hyldest fyldte stemningen ud, og ikke kun om bordet. Den bredte sig i hele huset. Midt i Claras mave snurrede energien som en stor gylden skive, og hun var sikker på, Sabina kunne se den, selvom hun upåvirket fortsatte sin tale:

”Ikke alle børn får en lige god start i livet, men din var en velsignelse af kærlighed og undere, som alle så, kendte og følte. Til gengæld måtte du miste alt, da du ikke var ret gammel. Du blev skilt fra din familie og drevet på flugt, da din onkel Piero lukkede den franske hær ind i byen i 1494. I stedet for din mor og far måtte du tage til takke med mig. Lige siden vi flygtede fra Firenze i min sigøjnervogn, har vi rejst og boet sammen. I 18 år har jeg sørget for, vi ikke opholdt os for lang tid hvert sted. Du skulle ikke nå at sætte for dybe rødder, som senere måtte skæres over, når omstændigheder bød os at rejse videre.”

”Som du vidste, de ville,” indskød Clara med billedet af tidernes hekseafbrændinger på nethinden. Hun fornemmede, at hendes drøm havde en betydning for alle dem, der blev og ville blive brændt, men hun anede ikke, hvordan det kunne hænge sammen. Ikke endnu.

Sabina smilede omsorgsfuldt til hende. ”Den anden grund er, at dine sande rødder ikke skulle forstyrres, men have lov til at ligge i levende dvale i dit indre. Vi nærmer os den tid, hvor de igen skal vækkes til live. Din fuldkomne drøm i nat kom til den første af nymånens tre nætter, som er i aften. Det er et vigtigt tegn til os, for den falder sammen med din fødselsdag, din modenhed, og dit indre betydningsfulde møde med din mor og morfar efter drømmen. Det var det, du glemte at fortælle mig om.”

”Det lader til, jeg ikke behøver det. Du ved det jo allerede,” mumlede Clara en anelse trodsigt. Hun sukkede let over sig selv. Det må være sulten, der får mig til at snappe lidt, tænkte hun. ”Undskyld. Skal vi snart spise?”

Sabina lo. Hun kendte Claras temperament, der altid kom på kant, når hendes mave var tom. ”Vi venter på en gæst.”

Clara spærrede øjnene op. Det havde hun ikke set komme. På trods af al den lærdom, som Sabina havde øst ud over hende gennem årene, på trods af alle hendes sansestærke evner, havde Sabina formået at skjule gæstens energi for hende. Hun rystede smilende og overrasket på hovedet. Da det i det samme bankede på døren, sprang hun glad op og suste hen for at åbne.

\*\*\*

”Anna, er det virkelig dig,” udbrød Clara bevæget, da kvinden udenfor døren trak den lette sommerkappes hætte om i nakken og smilede til hende. Hun var så smuk, som Clara huskede hende. Som en engel.

”Ja, det er mig. Tillykke med fødselsdagen, Clara. Du er ventet med længsel.”

Tårer begyndte at trille ned ad Claras kinder, da hun trådte til side og lod Anna komme ind. ”Jeg troede, at du var død.”

Anna tog sin rejsekappe af, mens hun kiggede skævt på den grædende voksne, og alligevel sært uskyldige kvinde, der ikke havde været stort mere end et barn, sidst de havde set hinanden. Uden at kommentere gråden, for hun anede ikke, hvordan hun skulle håndtere den uden selv at bryde sammen, gik hun forbi Clara og hen til Sabina, der stod afventende ved bordet. Anna lagde pakken på bordet og nejede dybt. ”Tak for indbydelsen. Jeg har glædet mig til at se jer.”

”Det er længe siden,” svarede Sabina. ”Heldigvis vil vi altid nå hen til det, der skal ske.”

”Ja, heldigvis,” svarede Anna. De så begge hen til Clara. Hun havde tørret øjnene og ranket ryggen. Smilende kom hun hen til de to ældre kvinder, der i hendes øjne lignede sig selv. Jo, de havde begge fået fine rynker om øjnene, og der var sølv i deres hår, men det gjorde dem kun smukkere.

”Det er en dejlig dag,” udbrød hun, mens hendes øjne nysgerrigt søgte pakken. Hvis den er til mig, vil jeg snart få den, forsikrede hun sig selv og tvang blikket væk. ”Skal vi spise? Jeg er så sulten som en udhungret sigøjnerskare midt i en lang isvinter.”

Sabina lo og vendte højre håndflade ud i en fejende gestus, der stille bød dem at sætte sig. ”Det skal vi.”

Anna havde opdaget Claras blik. ”Du må vente med din gave, Clara,” sagde hun. ”Du får den først senere, for der hører noget til, som vi endnu ikke kan sige.”

Clara slog blikket ned. ”Jeg skal nok tøjle min nysgerrighed,” mumlede hun. Hun sagde ikke højt, at hun kunne se noget stråle ud fra gavens indpakning, men spændingen i hendes mave tog til. *Måske ved jeg, hvad det er.*

Sabina smilede og begyndte at række brødet rundt. ”Vi skal noget andet, mens vi spiser,” bød hun. ”Jeg vil høre alt om, hvad der er sket, siden vi sidst så hinanden, Anna.”

”På et ydre plan er der ikke sket ret meget. På det indre er alt sket,” svarede Anna, mens hun tog et brød over på sin tallerken. Hun mødte Sabinas blik, mens hun skubbede minder om tidligere tiders overdådige middage til side.

Dette bord var et blegt ekko af en svunden tid, når det kom til antal retter, men det var det største festmåltid, Anna havde set i 20 år. Hun smilede skævt. ”Det mest interessante, der er sket, sker lige nu. Jeg kan næsten ikke vente på, at vi går i gang.”

”Mmm,” svarede Sabina. Hun mødte ikke Annas blik, for hun var blevet draget ind af Claras evne til at proppe mad i munden. Den unge kvindes appetit gjorde det til en fryd at lave mad til hende. ”Jeg har antydnet overfor Clara, at det er tid til at kalde på en særlig sjæl, men hun ved endnu ikke, at det er tid til at kalde til samling.”

Clara standsede overrasket tygningen, sank og så fra Anna til Sabina. ”Hvad mener du, Sabina? En samling? Skal vi alle mødes igen? Os, der overlevede?”

”Ja, det håber jeg, men vi skal ikke samle alle på én gang. Ikke endnu.”

Sabina så Anna alvorligt i øjnene. ”Vi skal mødes, os, der er vidner til dengang. Det er vigtigt, at fremtiden bygges på fortidens sande fundament, ikke en fordrejet opdigtet fortælling skrevet af dem, der vandt. Vi skal gengive fortællingen, som vi hver især oplevede det. Det er summen af vore samlede erindringer, der til sidst giver sandheden sin plads.”

Hun tog en kande og skænkede vin i Mariannas gamle glas. De havde engang været en gave fra Lorenzo. Tidens tand og års brug havde gjort dem ugenomsigtige og hvidlige, men de var stadig smukke. ”I dag begynder vi.”

Hun løftede sit glas til de to kvinder, som hun elskede så højt. ”Tillykke med livet. Vi er her. Nu. Midt i livets gave. Vi er sunde, raske og stærke i krop og sind. I dag skal vi fejre Clara ved at spise, hvile og samle kræfter. I aften, hvor nymånen står stærkest i sin første nat af tre, påbegynder vi et gammelt og særligt ritual, der vil vare 3 dage. Derefter glider energien videre mod kvartmåne og dernæst fuldmåne. I dens rum vil vi hvile og dyrke haven. Genfinde gamle venner, måske.” Hun så drillende på Clara, der rødmede let ved hendes ord. Hun vidste, hvilken ven Clara tænkte på. ”Derpå starter ritualet igen ved kommende nymåne. Planen er, at ritualerne skal gennemføres tre gange. Det giver en fuldendt cyklus og et samlet billede af alting. Håber jeg.”

Sabina løftede glasset ind over midten af bordet. De to andre gjorde det samme. Da de klinkede de gamle, uklare glas mod hinanden, klirrede krystallen som klokker fra himlen. En dyb fred sænkede sig over dem. Da vidste de, at de var på rette vej.

### ***Syd for Avignon, Abbediet Saint Ruf, 4. september 1512, lige efter skumringen***

Klosterhaven indenfor murene, der førhen var et velanlagt, velpasset område, hvor naturens mange gaver kunne folde livskraften ud til glæde og sundhed for klostrets munke, var fuldkommen groet til. Stiernes grus og flade sten var svære at finde. Clara følte sig sært forvildet, forvirret og en smule utryk ved situationen.

”Er du sikker på, at du har været her før?” hviskede hun til Sabina, der gik et stykke foran hende, søgende, spejdende og stille.

”Det er ved at være en del år siden,” svarede Sabina lavmælt. ”Jeg kan dog sagtens huske, hvor indgangen til grotterne befinder sig. De ligger skjult i et glemt hjørne af haven.”

”Er det ikke hele haven, der ser ud til at være glemt,” indskød Anna, som gik lige bag Clara.

Sabina svarede: ”Jeg tror ikke, klostret har fået nye munke de sidste mange år - og de sidste, der er tilbage, må være gamle og ikke så duelige til hårdt havearbejde. Da vi var her sidst, var haven allerede for stor for munkene.” Hun sukkede. ”Sådan går det med alting, der ikke får ført mennesker, guld og værdier til sig. Magtens beslutninger sætter grænser for livskraftens strøm. Her i området strømmede alt guld og energi til paven i Avignon.”

Hun standsede op ved en række af høje cypresser. Græsset, der voksede i deres skygge, stod med saftige stængler, der snoede sig langt op mellem tætte, stive grene. Skyggen gav dem et liv, solens skarpe stråler ikke kunne. Cypresserne vakte et særligt minde i hende, om end de, den sidste gang, hun havde stået lige her på dette sted, ikke havde været specielt høje. Nu måtte hun lægge nakken tilbage for at kunne se deres svajende spidser mod tusmørkehimlens lilla lysende skær. Vildtvoksende urter slog lange, beskyttende fangarme ind over cypressernes sti. Hun genkendte stedet ved både syn og duft.

”Vi skal til højre her,” hviskede hun bagud. Derpå satte hun det lange ben foran. Det var ikke bevidst. Det føltes, som om Moderenergien fra grotternes dyb trak i hende. Hun glædede sig til at stå i templet foran Modergudinden og føle krystallens visdom endnu en gang. Uden besvær fandt hun indgangen. Da de var kommet indenfor, hev hun tre små fakler op af sin vadsæk, som hun havde haft slynget om på ryggen. Clara og Anna tog imod en hver. Sabina strøg stål mod grottens granit. Ildens gnister havde let ved at fænge i faklernes olierede spidser. Den første grotte blev lyst op.

Clara udbrød et gisp. Anna holdt vejret. Dette var henholdsvis deres første og andet besøg på søsterskabets mest hellige sted. Her havde den største gruppe af de syv, der var rejst ud fra Grækenland for længe siden, haft sit sikre skjul og spirituelle centrum gennem hundredvis af år. Meget var imidlertid forandret. I den første grotte, der ifølge Claras undervisning, havde fungeret som arbejdsrum og til studier, stod reolerne tomme. De havde rummet en del skriftruller, men det så ud som om grotten var blevet rømmet hurtigt. Clara syntes, de stod og vaklede uden formål mod endevæggen ved siden af indgangen til den næste grotte.

Sabina lod ikke til at undre sig over den forladte forreste grotte, selvom det var hende, der havde undervist Clara i, hvordan de var indrettet. ”Kom med mig,” sagde hun med et smil, mens hun gik hen til den lave udhuggede åbning. ”Jeg kender vejen gennem grotterne. De er alle forbundne.”

Clara fik - som så mange før hende, der havde gået denne vej - en fornemmelse af at bevæge sig rundt i en helt stille verden uden tid. Noget føltes blot forkert. Skævt.

Som om, det var for stille. Hun kunne høre Sabinas og Annas vejtrækning blande sig med sin egen prustende ånde, der som en tromme satte en rytme for hendes eget langt hurtigere hjerteslag.

Efter vandringen gennem de syv forbundne grotter i et underjordisk landskab af mytiske dimensioner, standsede Sabina op og vendte sig mod sine søstre.

Hun så alvorlig ud i faklens skiftende flammeskær. ”Det føles ikke som sidst, jeg var her,” sagde hun og bekræftede dermed Claras fornemmelse. ”Herinde, bag den næste åbning, ligger den store grotte. Det er centrum for vores søster- og broderskabs formål og vej. Vores spirituelle rum, hvorfra vi alle drager vores energi. Den har trukket i mig længe, men også bedt om min hjælp.” Hun tøvede kort. ”Jeg er ikke sikker på, hvad vi finder derinde, men uanset så vil det være stedet til vores ritual. Vi får det til at fungere.”

Hun vendte sig om og gik forrest ind i grotten. Den var imponerende i sin natur-skabte form. Højere end fire katedraler lagt ovenpå hinanden. Et stille vandløb rislede fra et udspring midt i grotten og løb frem mod en af siderne, hvor det forsvandt gennem en smal, skrå åbning helt nede ved grottens bund. Sabina var blevet bleg. Hun løb frem mod vandløbets udspring og satte faklen ned i det, der lignede et lille bjerg af sand ved dens side.

”Templet er væk!” udbrød hun, før hun drejede tre gange rundt om sig selv med fægtende, febrilske arme. ”Moderkrystallen er væk. Modergudindens statue er væk!” Med et energisk udbrud af magiske ord, der stammede fra et længst glemt sprog fra hendes oprindelige grønne land mod nord, stampede hun i jorden og strakte armene i vejret.

Clara så det. Anna så det. I et kort glimt af lys, ikke som et lyn fra en vred himmel, men som en kortvarig solstråle, der skærer gennem tætte skyer og oplyser himmel og jord et øjeblik, svarede Moderen på Sabinas kald. Templet viste sig. Moderkrystallen og statuen viste sig. De stod et øjeblik som dirrende, gennemsigtige ørkenbilleder for en tørstende mands længselsfrustration. Derpå forsvandt de igen for deres fysiske øjne. De er her endnu, tænkte Clara lettet. Skjult for menneskers sanser.

Sabina smilede bredt. ”Tak,” råbte hun med glæde og begejstring i stemmen. Så greb hun faklen og slukkede ilden i sandet. Med den stadig glødende spids tegnede hun en cirkel i den bløde, tørre jord tæt ved den smalle strøm af klukkende vand, hvor underlaget lå mest fladt. Hun knipsede tre gange med fingrene, mens hun igen sagde nogle ord, som hverken Clara eller Anna forstod.

Igen smilede hun, før hun så på sine søstre og kaldte: ”Kom, vi skal bygge os behagelige stole i sand og granit. De skal stå tæt og give så god støtte, at vi kan holde hinanden i hænderne uden at blive trætte.

\*\*\*

Som et blink med øjet, tænkte hun ofte senere, når hun mindedes deres forberedelse. Som om tiden gav os et rum, hvor den ikke selv var til stede. Tiden. Vi gik ind. Rummet bød os store overraskelser. Vi gik ud og lige ind i omvæltende begivenheder.

I det gyldne sand, der ifølge Sabina tidligere havde ligget som et stjernegnistrænde tæppe under templet, lå gaverne til dem. Glemte og gemte. Indtil nu.

Det, hendes hånd fandt, både arrede og velsignede hende på samme tid, som virkelig betydningsfulde ting ofte vil gøre.

Hun fornemmede det først som en rumsterende energi, der kaldte på hendes opmærksomhed, før hun stak hånden lige ned på dens skarpe underkant. ”Av,” udbrød hun, samtidigt med, at hun instinktivt greb om skarpheden og trak den frem i lyset.

En lille brun krystalspids med flossede kanter, der hvor den var hugget af moderkrystallens base. Den glimtede som en sol, da hun løftede den op for at vise den frem. Det var først der, hun opdagede blodet, der rendte i tynde striber ned over hendes arm.

”En bloddåb,” udbrød Sabina. Hun rakte ud efter krystallen, men Clara trak den væk.

”Du skal ikke røre den,” sagde Clara fast. ”Den skal ligge i vor midte, i vor kreds, og jeg placerer den der. Bagefter kommer den med mig og kun mig.”

Sabina trådte et skridt bagud. Ikke af vrede eller frygt, men fordi Claras energi puffede påtrængende i hendes bryst.

Hun bliver stærkere, tænkte hun. Det er godt. Krystallen forbinder Clara med hendes fødsels gave og sjælserindring, men det skal hun ikke vide. Ikke endnu.

Clara fortsatte med sit borende blik i Sabinas øjne. Ikke vredt, men bydende: ”Vi - jeg - vil gerne høre dig fortælle mere om ritualet, før vi går i gang. Så vi ved, hvad vi går ind til. Så vi ved, hvad der forventes af os.” Hun så hen til cirklen, som Sabina havde tegnet på jorden om deres rituelle stole. ”Jeg ved, det har at gøre med nye indre begyndelser, da det er nymånens energi, vi arbejder i.”

Sabina nikkede og bød Anna og Clara med sig hen at sidde i kredsen.

De sad overraskende behageligt på blandingen af flade granitstykker, blødt sand, læder og puder. Først der lagde Clara krystallen fra sig ved sine fødder. Uden at tørre blodet af hånden satte hun sig og så afventende på Sabina.

Den modne sigøjnerkvinde, der nu var sidst i fyrrerne, havde stadig ikke en rynke i ansigtet, men det sorte hårs sølvstriber var begyndt at flyde sammen i en bred strøm ved hendes tindinger. Det gav hende et stærkt udtryk. Dramatisk og ikke til at spøge med.

Hun havde sat sig med håndfladerne opad og håndryggen hvilende på knæene. Derpå begyndte hun at forklare: ”Det er sandt, at det er et ganske særligt ritual. Vi sidder behageligt i kredsen her tæt på moderkrystallens essens - usynlig som hun end er, så er hun her alligevel, og hun har givet Clara et stykke af sig selv. Vi må ikke bryde kredsens magi på noget tidspunkt og må hvile i, at Moderen sørger for, at vore næser hverken klør eller vil nyse midt i det hele.”

Hun smilede og kløede sig let på næsen med den ene pegefinger. ”I vor midte placerer jeg om lidt en krystalkugle, som vil åbne rummet til fortiden. Anna er kommet til os først, fordi indgangen i vort indledende ritual er en af Annas erindringer. Det skal altid være et minde, som er stærkt på et følelsesmæssigt plan. Anna ved dette. Hun ved allerede, hvilket minde hun vil benytte. Vi ser ikke det hele fra Annas side, men fra dette centrum får vi vist de ting, der skete for mennesker omkring hende.”

”Hvem følger vi og hvorfor?” ville Clara vide. ”Er det ikke en grænseoverskridelse?”

Sabina rystede på hovedet. ”Ethvert aftryk i fortiden er levende bevidsthed og bestemmer selv, om det vil åbne sig for os. Ritualer giver karmisk indsigt, altså i årsag og virkning. Hvem vil vi da følge på denne måde? Vi vil følge dem, der har sat aftryk i præcis det tidsrum, vi kigger ind i, hvor udgangspunktet er Annas oplevelser. Da vi alle tre var til stede, vil noget af det, vi får vist, måske være vore egne oplevelser, - ikke som vi husker dem, men som de rigtigt var. Sindet er dygtigt, mens vi vandrer. Det lægger slør over virkeligheden, så den passer til det, der er mest behageligt for os. Det er oftest vor fortælling på det givne tidspunkt i tid og rum. Magien lyver aldrig og vil rive dette slør bort. Derfor må vi være beredte på at få vist nogle sandheder om os selv.”

Clara så intenst på Sabina. Noget havde givet hende en følelse af større styrke end nogensinde før. Måske det var stedets energi med søsterskabets sjælerødder, som udstrålede herfra og knyttede dem alle sammen gennem liv, tid og rum. ”Hvorfor skal vi se ind i fortiden på denne måde?” pressede hun. ”Er det ikke altid bedst at være i nuet?”

Sabina anerkendte spørgsmålet med et nik: ”Som regel jo. Nu er imidlertid en fortløbende, konstant udviklende sum af alt det, der er gået forud. Hvis noget i fortiden fortsat påvirker nuet, må man rejse tilbage i tiden. Prøve at indhente forståelserne og løsne de knuder, vore fortællinger har skabt. For vores vedkommende er der også noget, vi skal finde.”

”Nøglen. Min mors rejsekiste og dens indhold,” mumlede Clara med erindring om morgens drømmeoplevelse.

”Ja, gaven, som du fik ved din fødsel, som vi allerede har talt om,” bekræftede Sabina.

”Så gennem ritualer finder vi ud af, hvor de har gemt dem dengang,” kommenterede Anna undrende.

”Vi skal være opmærksomme på de mennesker, der skabte begivenhederne. Deres oplevelser viser vejen.” Sabina så på de to efter tur. De var eftertænksomme. Så rejste hun sig og hentede en taske, som hun havde pakket med vanddunke, brød, ost og tørrede blomster. ”Jeg vil bede jer spise og drikke. Bagefter må I besørge jer i hjørnet derhenne.” Hun pegede på en skrå åbning i klippemuren fjernt bag dem. ”Det fører ind til en sidegrotte, som vi altid har benyttet til det formål. Vi skal være friske til arbejdet. Om lidt går vi i gang.”

\*\*\*

Det føltes, som om grottens tag forsvandt. Her dybt under jordens overflade, hvor templet engang havde stået, så alle kunne opleve dets pragt og magt, sad de med oplevelsen af at være oplyst under en blændende sol, hvor en legende lun vind kyssede dem på kinden og nynnende løftede deres hår. Krystalkuglen i deres midte åbnede sin energi som en kærlig favn, løftede dem og førte dem til et andet rum på deres tidsvandringens historie. Annas sind formede ord som perler på en snor og sendte dem ind i krystallen med den stærkeste følelse, hun kendte i sit hjerte.

”Det var den tid, hvor alting blev bedre. 27 år er gået siden da. Mens andre menneskers opgaver blev større, blev mine lindret af to store forandringer i mit liv. Jeg blev reddet ud af et ægteskab præget af ondskab. Jeg begyndte min oplæring i Guds Apotek, og Cassandra var min lærer. Jeg mødte min sjæleven og blev forelsket. Vores kærlighed var forbudt, troede vi, men Lorenzo hjalp os, og vi blev gift. Den stærkeste følelsesmæssige stund var det øjeblik, hvor jeg opdagede, at jeg elskede hans sjæl. Det var det øjeblik, der forandrede alt.”

Sådan var de ord, Anna havde beredt til kredsens ritual. Stor var hendes indre overraskelse, da et ganske andet minde trængte sig på. Om en ung pige, hun havde glemt - tvunget sig selv til at glemme: Severina, og om Annas egne følelser, da det værste skete for den unge pige.